

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.4 ★ 1. Februar 2020. GOD ★ BESPLATNO

TEROR KOMUNALNE POLICIJE NE PRESTAJE!

12. januara 2020. godine privedena je ulična prodavačica Sadija Durmiši, jer je pokušala da zaštiti svoja sredstva za preživljavanje od nasrtaja agresivne komunalne policajke. Odglumljeni pad policajke iskorišćen je da se ova hrabra žena uhapsi i da se protiv nje pokrene krivični postupak zbog napada na službeno lice. Iako je Sadija na opomene komunalne policije spakovala svoje stvari i spremala se da napusti to tako luksuzno i toplo radno mesto zvano ulica zimi (na kome joj svi mi nesumnjivo zavidimo!) krajnje neprofesionalna i bahata komunalna policajka (pitamo se kako je prošla psiho test, a bogami i test fizičkih sposobnosti, ali ovaj, policija je poznata po čudima, naročito komunalna!) pokušala je da je spreči da to uradi, uništavajući joj robu, kojom je izdržavala sebe i svoju porodicu! Ubrzo posle ovog incidenta saznalo se da se komunalna inspektorica koja je imala ulogu dirigenta u ovoj

celoj situaciji bavi prodajom robe (na crno?) preko društvenih mreža. Verovatno je velika profesionalka u službi zakona, samo želela da se malo ogrebe, normalno o koga drugog nego jednu siroticu i njene stvari!

No, sram nas bilo! Kako smo samo pristrasni! Treba i iz perspektive sirote komunalne policajke sagledati situaciju! Mora platiti da zaradi nekako! A, zna se, to je najlakše, najbezbolnije i najbezbednije, naročito ako ste u onakvoj (ne) formi, uraditi preko grbače onih koji u društvu moć nemaju i prosto navikli su da gutaju i čute!

Kod onih koji moć imaju fitilj je, znaju to komunalci i zato ih se i klone dok god to mogu, znatno kraći, a mito znatno veći! Nije to neka velika matematika! Čak i policajci nepoznati po velikoj pameti to shvataju. No, biće ipak da je to više zbog sindroma autoritarne ličnosti, a ne pameti.

Prema poslednjim informacijama Sadija je osuđena na uslovnu kaznu

od tri godine. Sramotno je ovu siromašnu ženu koja se bori, ne za vile na Dedinju i visoke funkcionerske položaje, već kako bi obezbedila hleb svojoj skromnoj porodici i sebi, proglasiti krivom! No, naša mala pravna država sebe, u ovom slučaju, smatra milostivom, jer Sadiji je, prema tom žednom pravde (naročito kada je to u interesu vladajuće klase) zakonu, pretila zatvorska kazna i do 12 godina! Ova ukazana milost naravno nema nikakve veze sa tim što je narod podržao Sadiju, a ne zakon! Milostiva je pravna naša država i bez pritiska javnosti...ako nisi siromašak, naravno!

I zato ako se ne suprotstavimo priglupim i krvoločnim slugama ovog sistema (kao što je komunalna policija) pristajemo na njegov dalji teror i njegovo saosećanje sa svima osim sa sirotinjom!

Podržimo sve Sadije ovog sveta!

Ukinimo komunalnu policiju!

Štrajk poštara - istorijski uspeh radničke borbe u Srbiji!

Štrajkovi i protesti radnica i radnika pošte, već su postali uobičajeni, a njihova borba je svake godine sve intenzivnija. Pružamo vam analizu istorije njihove borbe, kako su izborili povećanje plata kao i kako unaprediti borbu u budućnosti.

Kao i u prethodnim godinama, u decembru 2019. radnici pošte su se upustili u borbu za poboljšanje uslova rada. Poučeni višegodišnjim iskustvom, ovoga puta su se bolje i odlučnije organizovali, o čemu svedoče i ostvarene pobeđe. Ipak, i dalje ima prostora za bolje organizovanje novih borbi, a ne sumnjamo da će ih biti.

Blokada Glavnog Poštanskog Centra u Zemunu, bila je centar borbe radnika i radnica pošte 2017. godine. U kratkom periodu bio je blokiran i GPC Novi Sad, podrška je pristizala iz raznih poštanskih jedinica, ali većim delom su se radnici okupljali ispred GPC Zemun, te su radnice i radnici iz raznih delova grada, pa i iz drugih gradova, nakon svojih smena dolazili da zajedno sa radnicima GPC blokiraju ovaj distributivni

centar i time onemogućavaju normalno funkcionisanje poštanskih aktivnosti. Ovakva teritorijalno centralizovana borba, u kombinaciji sa prisutnim poverenjem u zvanične sindikate, kao i prljave trikove države (prebacivanje tereta na druge distributivne centre, razmena pošiljaka na parkinzima tržnih centara, policijska represija), dovela je do neuspeha, ali je takođe pokazala da su radnice i radnici pošte spremni i voljni da se bore za bolje uslove rada. Male plate, preopterećenje zbog nedostatka radne snage, fizički zahtevan posao, loša oprema, nisu nešto na šta žele da pristanu.

2018. godina obeležena je brojnim protestima, kojima su sindikati izigrali i iskoristili opravdani radnički gnev za svoje prevarantske ciljeve. Iako je poražavajuće gledati kako se

borba za boljim životom koristi za lična politikantska ostvarenja, ovo je zaposlenima u pošti pružilo odličan uvid u prirodu žutih sindikata, što je ključan faktor za borbe koje su usledile.

Tako dolazimo do Decembra 2019. godine, kada su sada većiskusni borci i borkinje, odlučili da ponovo pokažu zube državi i upravi, samo ovoga puta mnogo efektivnije i organizovanije. Bez sindikata, stupili su u štrajk, organizujući se lokalno, svako u svojoj poštanskoj jedinici. Koordinišući se na više načina, preko društvenih mreža, telefona i uživo, oko 10000 poštara, šalterskih radnika, vozača i drugih, je stupilo u štrajk, činišći oko dve trećine ukupnog broja zaposlenih. Odabrali su tim radnika, koji će njihove zahteve, među kojima je glavni bio povećanje plata na

republički prosek, iznositi pred vladu Srbije. Ako bi dobili kontraponudu, oni su se vraćali najčešće ispred GPC Zemun, gde su se radnici iz raznih gradova okupljali da nakon pregovora tima radnika, vlade i uprave, razmotre ponudu i zajednički odluče glasanjem da li prihvataju ponudu ili ne.

Potpuna paraliza poštanskih aktivnosti je brzo odjeknula, a država nije mogla da ignoriše blokadu ključnog infrastrukturnog preduzeća, koji donosi ogroman profit. Ponude vlade su odbijene i radnici su bili odlučni da se bore do kraja. Nakon laži o tome kako nema dovoljno novca za veće plate, usledila je represija, zastrašivanje radnika u blokadi posetama policije, pritisci na pojedince, ucene, a nakon toga izdavanje nelegalnih radnih naloga pod pretnjom suspenzija. Radnici su složno odbijali da potpišu naloge, te je uručeno na stotine suspenzija. Iako pokolebani i uplašeni, nastavili su sa štrajkom, znajući da država ne može sebi da dozvoli luksuz da suspenduje ili otpusti na stotine radnika u firmi koja već ima manjak radne snage.

Podrška i solidarnost sa radnicima i radnicima u štrajku počela je da pristiže sa svih strana, od studenata, penzionera i drugih radnika u državnim preduzećima. Uvidevši da situacija može da se potpuno otme kontroli, državni vrh je odlučio da je hitno zaustavi. Tim radnika je pozvan na pregovore u vladu kasno

uveče, a pregovori su završeni u dva sata nakon ponoći, nakon čega je tim radnika samo objavio da je postignut dogovor, da su prihvatili jedva iole bolju ponudu od one koju su radnici pre samo nekoliko dana odbili, i da se štrajk prekida. Veliki broj radnika koji su time bili stavljeni pred svršen čin je to samo prihvatio, ali mnogima se nije svidelo to što je pregovarački tim prekoračio ovlašćenja i nije konsultovao ostatak štrajkača. Takav postupak podseća na poteze žutih sindikata, koji su nebrojeno puta u žaru borbe i štrajka prihvatili bedne ponude vlade ili gazda u ime svih radnika.

Ipak, povećanje plata i regresa za oko 15000 radnica i radnika, kao i poništavanje bilo kakvih sankcija prema štrajkačima predstavlja veliki uspeh i pobjedu radničke klase u Srbiji. Činjenica da su ti dobici izborni direktnim radničkim akcijama, pre svega štrajkom i blokadama, bez mešanja stranaka, političara i prevarantskih sindikata, predstavlja posebno pozitivnu stvar. Javnost je takođe prepoznala iskrenost i nužnost ove borbe i podrška je svakim danom bila sve veća i jača. Radnici i radnice pošte, koji već godinama sve intenzivnije pokušavaju da se izbore za poboljšanje uslova rada, postavili su primer kako se treba boriti!

Takođe se može primetiti kako radnička klasa spontano dolazi do anarhosindikalističkih metoda borbe

i načina organizovanja i kako je nehijerarhijski model i direktna akcija nešto što je radnicima prirodno i logično. Čim se susretnu sa prevarama žutih, hijerarhijskih sindikata i kada iskuse neučinkovitost mirnih protesta, molbi i peticija, radnici se sami okreću nužnim, iskrenim i učinkovitim direktnim akcijama.

Međutim, kako bi se u budućnosti izbegle situacije poput samovoljne odluke tima radnika u ime svih štrajkača, potrebno je još unaprediti organizaciju u budućim akcijama. Treba insistirati na rotiranju delegata koji predstavljaju radnike, niko ne sme da ima moć da odluči u ime drugih, dok tempo pregovora treba da diktiraju sami radnici i radnice, a ne gazde kojima se žuri. Odluke nikada ne smeju da se donose dok se o njima ne izjasne svi oni u štrajku, a lokalne jedinice treba bolje da se umreže i da čak i oni koji nisu u mogućnosti da dođu na okupljanje radnika, na primer ispred nekog distributivnog centra, mogu poslati svoje stavove i glasove o pitanjima. To su pouke koje treba poneti u dalje i, verujemo, još uspešnije radničke borbe.

Sve čestitke i podrška radnicima i radnicama Pošte na pokazanoj borbenosti i hrabrosti!

Borba se nastavlja, solidarno do pobjede!

Centar za liberterske studije predstavlja:

Karl Marks: Najamni rad i kapital, Predgovor Prilogu kritike političke ekonomije

„Tvrdjenje da su interesi kapitala i interesi radnika isti, znači samo to da su kapital i najamni rad dve strane jednog istog odnosa. Dokle je najamni radnik najamni radnik, njegova sudbina zavisi od kapitala. To je ta mnogohvaljena zajednica interesa radnika i kapitalista.“

Publikacije CLS-a možete naći u knjižari Baraba ili naručiti direktno od nas:
e-mail: cls@inicijativa.org
<https://www.facebook.com/laboratorija.slobode>

Cena: 150 din.

Država: Nastavak

Radnička država?

U prethodnom broju objašnjeno je da država često pod pritiscima radništva pristaje na reforme i ustupke kako bi se kratkoročno umanjilo radničko nezadovoljstvo. I samo radništvo je pored borbi na radnim mestima i na ulicama pokušavalo da popravi uslove života uz pomoć države. Konkretni metodi razlikovali su se zavisno od lokacije i istorijskog konteksta, ali mogu se odrediti dva glavna oblika: prvi je uspostavljanje ili podržavanje političkih partija koje se kandiduju na izborima i koje bi trebalo da deluju u interesu radnika. Drugi, radikalniji oblik je preuzimanje političke moći od strane partije i postavljanje radničke vlade putem revolucije. U ovom tekstu ćemo u kratkim crtama ispitati dva valjana primera koji pokazuju uzaludnost ovih taktika.

Radnička partija

Radničku (Laburističku) partiju u Ujedinjenom Kraljevstvu su stvorili sindikati različitih branši 1906. godine, sa idejom da će ona zastupati radništvo u parlamentu. Cilj koji je sebi odredila bilo je stvaranje socijalističkog društva.

Ipak, suočena sa realnošću učešća u parlamentu, a time i zavisnosti od "zdrave" kapitalističke ekonomije, ubrzo je napustila svoje principe i dosledno podržavala politiku usmerenu protiv radničke klase, kako u opoziciji, tako i kasnije u vladi. To se vidi na brojnim primerima: od podržavanja imperijalističkog pokolja u Prvom svetskom ratu, preko ubijanja radnika u inostranstvu radi održavanja Britanskog carstva, do smanjenja plata radnicima i slanja vojske na lučke radnike u štrajku.

Kada je radnička klasa bila u ofanzivi, Laburistička partija je odobrila neke reforme, kao što su radile i druge stranke. Ali, baš kao i druge stranke umanjivala je reforme i pogoršavala životni standard kada se radnička klasa povlačila. Na primer, samo nekoliko

godina nakon uvođenja besplatnog Nacionalnog zdravstvenog sistema, Laburistička partija je uvela naplatu recepata za lekove, a zatim i naplatu naočara i veštačkih zuba. Kao što je istaknuto u ranijim tekstovima, ovo nije nužno zbog toga što su zvaničnici Laburističke partije bili loši ljudi, već zato što su bili političari, čiji je osnovni zadatak da održavaju ekonomiju Ujedinjenog Kraljevstva kompetitivnom na svetskom tržištu. Krajem prošlog veka Laburistička partija predvođena Toni Blerom je napustila čak i nominalnu borbu za kolektivizaciju sredstava za proizvodnju i socijalizam, i jasno je okrenula neoliberalnoj politici tzv. trećeg puta. Od početka svetske ekonomske krize 2008. godine ponovo se pojavljuju "levičarske" stranke koje sada pod firmom "demoratskog socijalizma" pokušavaju da radnicima prodaju istrošene socijaldemokratske ideje u novom pakovanju. Međutim, već sada su vidljivi rezultati njihovog delovanje (npr. Siiriza u Grčkoj) i jasno je da i ovaj pokušaj parlamentarne prevare vodi u poraz radničke klase.

Boljševici

Kada su se 1917. u Rusiji radnici i seljaci pobunili i preuzeli fabrike i zemlju, boljševici su se zalagali za uspostavljanje „revolucionarne“ radničke države. Ipak, ni ova država nije mogla da se otrgne od osnovne funkcije države: nasilne odbrane elite i pokušaja da razvije i proširi polje svog ekonomskog uticaja da bi bila održiva.

Ovaj primer pokazuje nam da se takozvana „radnička država“ okrenula protiv radničke klase: pod boljševicima ponovo je uspostavljeno upravljanje fabrikama od strane jednog čoveka, štrajkovi su zabranjeni i na rad se prisiljavalo pod pretnjom smrću. Država je likvidirala one u svojim redovima koji se nisu složili sa novim državnim pravcem. Nedugo nakon revolucije,

mnoge od prvobitnih boljševika pogubile su vladine institucije čije su uspostavljanje potpomogli.

Protiv države

Dva navedena primera iskorišćena su kao ilustracija onoga o čemu je pisano u prethodnim brojevima. Ipak, sve što je napisano trebalo bi čitati uz razumevanje da naši problemi ne bili rešeni ako bi država sutra nestala. Suština je da je država neodvojiva od osnovnog konflikta u središtu kapitalističkog društva: onog između gazda i radništva. Ona je deo tog konflikta i čvrsto stoji na strani gazda. Kad god smo se mi, radnici i radnice borili/e za unapređenje uslova života, morali/e smo se sukobiti sa našim gazdama i državom koja je koristila policiju, sudove i zatvore, ponekad čak i vojsku ne bi li zadržala stvari onakvim kakve jesu. Pokušaji radništva da koristi ili čak preuzme državu da bi popravilo svoj položaj, nisu uspeli zato što je sama priroda države suštinski suprotstavljena radničkoj klasi. Jedino što je postignuto je davanje legitimnosti i snage državi koja se kasnije okrenula protiv nas.

Ono što nam daje mogućnost da promenimo društvo je naša kolektivna moć i odlučnost da poremetimo ekonomiju. Državi je potrebna ekonomija kako bi opstala, pa će uvek podržavati one koji kontrolišu ekonomiju. Ali ekonomija i država su zasnovani na radu koji mi obavljamo svakog dana, koji nam daje moć da ih poremetimo i za svagda se izborimo sa njima. Kada nateramo državu da usvoji reforme ne dobijamo samo bolje uslove života. Naše delovanje nas usmerava ka novom društvu, zasnovanom na drugačijim principima. Društvu gde će životi biti važniji od njihovog ekonomskog rasta. Novoj vrsti društva gde ne postoji bogata manjina koja mora biti zaštićena od onih koji nemaju; to jest, društvu gde je država nepotrebna.

Kolektivna odbrana stanara!

Jos jedan oblik represije nad radnicama i radnicima, penzionerima i nezaposlenima jeste oduzimanje stanova i drugih prostora za život od strane izvršitelja, sudova, gazda i drugih moćnika koji na taj način profitiraju i pune svoje lopovske džepove. U poslednjih nekoliko godina sve su ešča prinudna izbacivanja ljudi iz svojih jedinih domova. Ti ljudi nakon toga često završavaju na lici. To je dobar primer kako državnom intervencijom ljudi postaju beskućnici, a žrtve su najčešće tati, bolesni, nezaposleni, izbeglice ili samohrani roditelji.

Pod prinudom represivnog državnog parata primorani su da napuste svoje jedine domove, bivaju brutalno izbačeni iz njih, čak i u idžamam, bez ličnih dokumenata i neophodnih lekova. Stanovi se potom prodaju na tajnim javnim icitacijama” uvek za cenu koja je ispod realne. Razlog jeste što se kao kupac veoma često pojavljuje neko blizak izvršitelju, sudiji i sl., potkradajući tako već pokraden narod. Zato smatramo da je neophodno da se samorganizujemo i solidarno pružimon otpor ovom kriminalu.

Kolektivna odbrana stanara (KOS) je neprofitna organizacija stvorena da bi se borila protiv vakvih pojava u našem društvu. Organizacija je zasnovana na principima uzajamne pomoći i dobrovoljnog rada. Ovo znači da niko u organizaciji nije nadređen ostalima, te da je svako pozvan da radu organizacije doprinese u skladu sa svojim mogućnostima.

Osnovni ciljevi rada organizacije su sprečavanje prinudnih iseljenja (deložacija) i stvaranje mreža uzajamne solidarnosti kako bi se ljudi samoorganizovali i u svojim komšilucima i tako bili u stanju da spreče prinudna iseljenja.

Stav KOS-a je da svako treba da ima svoj dom i uslove za srećan i slobodan život. Iz tog razloga podržavamo samoinicijativna useljenja u prazne i nekorišćene prostore, jer smatramo da praznih stanova ne sme biti dokle god ima ljudi koji su bez doma. Isto tako, smatramo da niko ne sme biti izbačen na ulicu zbog duga, koliki god da je.

Metod kojim se koristimo je pre svega direktna akcija, odnosno organizovanje konkretnih akcija fizičke odbrane stanara od pokušaja iseljenja i prinudne naplate dugova. Takođe radimo i na širenju informacija o budućim iseljenjima.

Direktnom akcijom, okupljanjem i blokiranjem zgrade ili ulaza u stan ili životni prostor, zajedno sa drugim solidarnim ljudima, uspeli smo da sprečimo iseljenje mnogih

porodica koje su izvršitelji u pratnji policije želeli da izbace na ulicu kako bi sebi napravili profit. U većem broju slučajeva uspevali da sprečimo iseljenje, što je dokaz da je ovakav vid borbe efikasan i da mora da se nastavi sve dok se ne ukinu privatni izvršitelji i dok svako ne bude imao svoj dom.

Pridružite nam se u borbi za pravo na dom!

imejl: kolektivna.odbrana.stanara@gmail.com

tel: 066-500-8637

FB: <https://www.facebook.com/kolektivnaodbrana/>

Osveta sistema (nastavak iz prethodnog broja)

Zatvoren u nečemu što je u suštini kućni pritvor, u ekvadorskoj ambasadi u Londonu, Asanž i Wikileaks su nastavili svoju aktivnost i u ostatku 2016. godine. U julu Wikileaks objavljuje takozvane DNC liks - internu prepisku i dokumenta rukovodstva američke Demokratske partije. U pitanju je gotovo 20 000 dokumentata koji su ogolili način funkcionisanja ove korumpirane družine, između ostalog pružajući i dokaze o nameštanju unutarpartijskih izbora protiv desnog socijaldemokratskog kandidata Bernija Sandersa u korist Hilari Klinton. Ova otkrića su dovela do ostavki petoro rukovodećih demokrata. Tek u novembru te godine, nakon intenzivnog pritiska švedskih pravnika, švedsko tužilaštvo je pristalo da uzme izjavu Džulijana Asanža u vezi sa nameštenim slučajem koji su koristili da ga progone i nateraju da uzme azil od Ekvadora. U decembru iste godine Wikileaks objavljuje gotovo 2500 dokumenata različitih dokmunata nemačke države, uključujući i dokumenta nemačke obaveštajne službe BND kao i nemačke Federalne kancelarije za zaštitu ustava. U martu 2017. godine Wikileaks

počinje da objavljuje dokumenta organizovana pod imenom Vault 7. U pitanju su dokumenta koja pokazuju načine elektronskog prisluškivanja i praćenja koje koristi američka CIA. Među objavljenim fajlovima nalaze se i smernice tajnog globalnog programa hakovanja koji je organizovala CIA, mogućnosti softvera koje koriste, poput mogućnosti da se sabotiraju automobili, pametni televizori, internet brauzeri i operativni sistemi mobilnih telefona, proizvodi Epla, Gugla, Majkrosofta, Samsungovi televizori koji mogu da budu pretvoreni u mikrofone i slično. U aprilu te godine tadašnji generalni direktor CIA-e Majk Pompeo izjavljuje da je Wikileaks "nedržavna obaveštajna služba" te da se mora onemogućiti dalje korišćenje principa slobode govora Asanžu i njegovim saradnicima. U maju 2017. godine Švedska odustaje od dalje istrage protiv Asanža, međutim on ostaje u ambasadi zbog opasnosti od hapšenja od strane britanske države. U septembru ove godine Wikileaks objavljuje 650000 dokumenata o situaciji u Rusiji pod upravom Vladimira Putina, koja uključuju podatke o firmama koje su

angažovane za nadzor od strane ruske države. U oktobru Majk Pompeo ponavlja da je Wikileaks "ogromna pretnja" i da CIA radi na uništenju ove organizacije. U decembru 2017. godine, Asanž je dobio državljanstvo Ekvadora.

U januaru 2018. godine veći broj uglednih doktora konstatuje da se zdravstveno stanje Džulijana Asanža pogoršava i zahtevaju njegovo hitno puštanje radi zdravstvenog tretmana. Nova vlada Ekvadora, predvođena američkim plaćenikom Lenjinom Morenom, u martu iste godine jednostranom odlukom ukida Asanžu pravo primanja posetilaca u ambasadi, kao i mogućnosti elektronske i druge komunikacije, osim posete advokata. Naknadno je obelodanjeno da je tog meseca počeo i proces koji je rezultirao izbacivanjem Asanža iz ambasade, komunikacijom o uslovima tog izbacivanja između ekvadorskih i britanskih diplomata. Ukidanje Asanžove mogućnosti da komunicira sa spoljnim svetom je usledilo neposredno nakon posete visokih vojnih zvaničnika SAD-a Ekvadoru...

(nastavak u sledećem broju)

Vatrogasci uzeli pravdu u svoje ruke!

Protesti i štrajkovi širom francuske traju već nedeljama!

Desetine hiljada ljudi blokirale su ulice Pariza i drugih Francuskih gradova u utorak 28. januara, pedeset petog dana protesta protiv Makronovih neoliberalnih penzionih reformi. Ove reforme za cilj imaju primoravanje radnika na kasniji odlazak u penziju i smanjenje tih penzija od 15 do 25 posto! Na hiljade vatrogasca, koji svakoga dana na poslu rizikuju svoje živote da bi spašavali ljude, izašlo je na ulice Francuske, priključujući se protestima i zahtevajući bolje uslove rada. Vatrogasci su više od šest meseci organizovali štrajkove širom Francuske iako im je kao i ostalim hitnim službama zakonom zabranjeno da štrajkuju.

Međutim da bi uspeali da se izборе bar za neka svoja prava vatrogasci su morali ozbiljno da zarate sa policijom, tom udarnom pesnicom sistema čija je glavna uloga da štiti vlast (prvenstveno od besa radnog naroda). Ovi događaji u Francuskoj su još jedan u nizu primera koji nam pokazuju da državni aparati uvek staju u odbranu kapitalističkog sistema, ali i da je su masovne direktne akcije - borbeni štrajkovi - najbolji i najefikasniji način borbe za naša prava. Samo međusobnom solidarnošću i neprihvatanjem raznih zabrana pravne države možemo se uspešno boriti protiv kapitalizma i njegovih sluga!

Da li ste znali

...da se Hugo Bos učlanio u Nacističku partiju, i dobio ugovore za proizvodnju odeće za Hitlerjugend, SA i SS odrede?

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500 dinara, slaćemo svaki novi broj Direktne akcije na kućnu adresu u narednih 6 meseci.
imejl: cls@inicijativa.org
telefon: 063/116-5551

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta: **XXVII Kongres Međunarodnog udruženja radnika i radnica**

27. Kongres Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR), održan u Melburnu, u Australiji, od 28. do 30. decembra prošle godine. Ovaj Kongres obeležen je ubrzanim širenjem revolucionarnog sindikalizma u region jugoistočne Azije, sa prijemom novih sekcija i prijateljskih organizacija. Grananje Međunarodnog udruženja radnika i radnica, kao i ojačavanje odnosa među Sekcijama ove Internacionale, su važan element međunarodne borbe radničke klase u budućnosti.

Na ovom kongresu Međunarodnog udruženja u članstvo su primljene nove Sekcije iz Indonezije (PPAS) i Bangladeša (BASf), kao i nova prijateljska organizacija, Libertarski front solidarnosti (LSF) iz Indije. Treća nova Sekcija je OLS iz Švedske, koja je iz statusa prijatelja MUR prešla u statusa punopravne Sekcije. Istu tu želju je izrazio i ULET iz Kolumbije, što će biti razmotreno u najskorijoj prilici. Sa nadom da ćemo nastaviti sa rastom u narednim godinama, dobrodošlicom su pozdravljeni svi novi drugovi i drugarice.

Uprkos tome što je Kongres radio veoma efikasno puna tri dana, neke važne diskusije nisu dovršene. One će morati

da se nastave na sledećem Plenarnom zasedanju Internacionale, koje će se održati u Slovačkoj u Junu 2021. godine. Sekcije su diskutovale o brojnim važnim pitanjima, uključujući koordinisanje međunarodnih akcija protiv neisplaćenih zarada i eksploatacije radne snage, kao i tome kako poboljšati proces diskusije između Sekcija. Doneta je odluka o jačanju izdavačkog rada Internacionale, a počelo se i sa pravljjenjem planova u vezi sa obeležavanjem stogodišnjice MUR-a, koja dolazi 2022. godine. Krajem te godine će se u Španiji održati 28. Kongres MUR, sto godina nakon osnivanja naše Internacionale na međunarodnom kongresu revolucionarnih sindikata u Berlinu, u Nemačkoj 1922. godine.

Mnoge Sekcije su pre i tokom Kongresa distribuirale izveštaje o svojim aktivnostima, ukazujući na različite borbe na radnim mestima i druge svoje aktivnosti. Planirali smo da o tome više pričamo na samom Kongresu, vreme nam to nije dozvolilo, ali su svi dobili izveštaje Sekcija i u pisanom obliku. Na ovom važnom kongresu učestvovala su gotovo sve Sekcije i Prijatelji, anarhosindikalisti iz Australije, Austrije, Bangladeša, Brazila, Kolumbije, Francuske, Indije, Indonezije,

Norveške, Poljske, Rusije, Srbije, Slovačke, Španije, Švedske i Velike Britanije, a bili su prisutni i posmatrači iz Australije i Novog Zelanda. Zvanične pozdrave smo primili i od prijatelja, anarhosindikalističkih i anarhističkih organizacija iz Australije, Čilea, SAD-a, Iraka, Kurdistana i Turske, a tokom samog Kongresa pristizalo je još pozdrava.

Uprkos mnogim pitanjima koja su obrađivana, od kojih su se neka pokazala komplikovanim, Kongres je protekao bez problema i u vrlo prijateljskoj atmosferi. Učesnici smatraju da je veliki uspeh što naša Internacionala preduzima stvarne korake kako bi proširila svoju bazu i došla u područja u kojima nikada ranije nije bila prisutna. Radujemo se dugoj i plodonoj vezi sa našim novim drugovima i drugaricama i razvoju anarhosindikalizma u sve više i više zemalja širom sveta!

Živela međunarodna radnička borba za slobodu!

Živelo Međunarodno udruženje radnika i radnica!

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Ako želite da nas podržite na ovaj način, novac možete uplatiti na račun Centra za liberterske studije:
200-2269920101033-28

Uredništvo: Ivan Lazarević, Milanka Jovičić, Marko Borisavljević, Ana Jovanović

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: tel. 063/1165551

e-mail: da@inicijativa.org

web: www.inicijativa.org

fb: <https://www.facebook.com/laboratorija.slobode/>

Rukopisi ne gore.

Tiraž: 300

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS-SR-ID
107264780